

CURIERUL ORTODOX

PUBLICAȚIE
A BISERICII ORTODOXE
DIN REPUBLICA MOLDOVA

Apare din iunie 1995 cu binecuvântarea ÎPS Vladimir,
Mitropolit al Chișinăului și al Întregii Moldove
Nr. 08 (181), 16 august 2006

Schimbarea la Față a Domnului Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos

Iisus Hristos își arată slava Sa pe cât se putea celor trei ucenici ai Săi. Pe Muntele Taborului a urcat Mântuitorul cu cei trei ucenici ca să se roage. Ucenicii erau obosiți, pentru că urcușul acela un era și nu este prea ușor, erau îngreuiți de somn, și atunci Mântuitorul S-a schimbat la față înaintea lor, iar ei, văzându-L deodată pe Domnul, El însuși lumina și învăluit într-o lumină de negrăit, iar de o parte și de alta a Lui erau Moise și Ilie, care vorbeau împreună despre patima Mântuitorului care avea să se întâmple la Ierusalim. Atunci au avut deplina confirmare că Iisus este Mesia, Hristosul, Unsul Domnului, Mântuitorul lumii, că este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și această confirmare este unul din temeiurile de bază ale mărturiei pe care Sfinții Apostoli o vor duce apoi în toată lumea. Trebuie subliniat ca evenimentul Schimbării la Față a Mântuitorului Iisus Hristos reprezintă o sărbătoare cu totul particulară în viața Bisericii Ortodoxe, și aceasta pentru că arată încă o dată că Biserica Ortodoxă a păstrat nealterată învățătura de credință pe care a primit-o de la Sfinții Apostoli, cu privire la viața și activitatea Mântuitorului Iisus Hristos, înfățișându-L întotdeauna, în toate veacurile și în toate timpurile, ca Dumnezeu și Om.

Pe Muntele Taborului, în fața ucenicilor, a copleșit firea Sa omenească cu puterea dumnezeirii Sale, fără să o desființeze, și a înfățișat omul în toată frumusețea și splendoarea lui, așa cum a fost gândit și voit de Dumnezeu. În al doilea rând, sărbătoarea de astăzi vrea să arate că în ființa umană se petrece, datorită acestui eveniment, un proces de conversiune duhovnicească foarte profund, ce urmărește ca să transforme patimile și poftetele, ca mișcări iraționale care ne îndepărtează de Dumnezeu și ne leagă de lumea aceasta, în virtuți care ne înalță și ne apropie de frumusețea lui Dumnezeu.

Această sărbătoare a fost instituită în amintirea unui eveniment desfășurat cu puțin timp înaintea răstignirii Mântuitorului Iisus Hristos. Ajuns în Cezareea, Mântuitorul Iisus Hristos a urcat pe Muntele Taborului, cu 3 dintre ucenicii săi, Petru, Iacob și Ioan. Acolo, în timp ce se ruga, Mântuitorul S-a schimbat la față, strălucind cu slava dumnezeirii Sale. La schimbarea la față sunt prezenți pe Muntele Taborului trei dintre Sfinții Apostoli, și anume Petru, Iacob și Ioan. Ei sunt martori privilegiați ai momentului acestuia în care Mântuitorul

Adormirea Maicii Domnului

Când a binevoit Hristos Dumnezeuul nostru ca să ia pe Maica Sa la Sine, atunci cu trei zile mai înainte a făcut-o să cunoască, prin mijlocirea îngerului, mutarea sa cea de pe pământ. Căci Arhanghelul Gavriil, venind la dânsa, a zis: "Acestea zice Fiul tău: Vremea este a muta pe Maica Mea la Mine. Nu te teme de aceasta, ci primește cuvântul cu bucurie, de vreme ce vii la viața cea nemuritoare". Născătoarea de Dumnezeu s-a bucurat cu bucurie mare, și cu dorul ce avea ca să se mute la Fiul său, s-a suit degrabă în Muntele Măslinilor ca să se roage, căci avea obicei de se suia adesea acolo de se ruga. S-a întâmplat atunci un lucru minunat. Când s-a suit acolo Născătoarea de Dumnezeu, atunci de la sine s-au plecat pomii ce erau pe munte, și au dat cinstea și închinăciunea ce se cădea către Stăpâna, ca și cum ar fi fost niște slugi însuflețite.

După rugăciune s-a întors acasă, și îndată s-a cutremurat casa cu totul, iar ea, aprinzând multe lumânări și mulțumind lui Dumnezeu și chemând rudenii și vecinii, și-a grijit toată casa, și-a gătit patul și toate cele ce se cădea de îngroparea ei. A spus cele ce i-a zis îngerul, despre a sa mutare la cer. Iar spre încredințarea celor zise, a arătat și darul ce i se dăduse: o stâlpăre de finic. Iar femeile chemate, dacă au auzit acestea, au plâns cu tânguire și cu lacrimi și au suspinat cu jale. Deci potolindu-se ele din tânguire, s-au rugat să nu rămână sărace de dânsa. Iar Precurata le-a adevărit, că mutându-se la ceruri, nu numai pe dânsa, ci și pe toată lumea o va cerceta și o va umbri, și așa alina întristarea cea mare cu cuvinte mângâietoare. Apoi a arătat despre cele două vesminte ale sale ca să le ia două văduve sărace, fiecare din ele câte unul, care-i erau ei prietene și cunoscute și de la dânsa le era hrana.

Și vorbind ea acestea și învățând, s-a făcut fără de veste sunet de grabnic tunet, și arătare de mulți nori, care aduceau de la marginile lumii, pe toți ucenicii lui Hristos la casa Maicii lui Dumnezeu. Între care erau și de Dumnezeu înțelepții ierarhi: Dionisie Areopagitul, Ierotei și Timotei. Aceștia, dacă au aflat pricina venirii lor, așa adunați fiind, au zis aceste cuvinte către dânsa: "Noi, o, Stăpână, știindu-te în lume, ca și cu singur Stăpânul nostru și Dascălul ne mângâiam; dar acum cum vom putea să suferim greul acesta? Însă de vreme ce cu voia Fiului și Dumnezeuului tău te muți spre cele ce sunt mai presus de lume, pentru aceasta plângem, precum vezi și lacrimăm, cu toate că într-alt chip ne bucurăm despre cele ce sunt asupra ta rânduite". Acestea au zis și vărsau lacrimi, iar ea a zis către dânsii: "Prietenii mei și ucenicii Fiului și Dumnezeuului meu, nu faceți bucuria mea plângere, ci-mi îngrijiți trupul, precum eu îl voi închipui pe pat".

Când s-au săvârșit cuvintele acestea, iată a sosit și minunatul Pavel, vasul cel ales, care cazând la picioarele Maicii lui Dumnezeu, s-a închinat și deschizându-și gura a laudat-o cu multe cuvinte, zicând: "Bucură-te Maica Vieții, împlinirea și încheierea propovăduirii mele; că măcar că pe Hristos Fiul tău trupește pe pământ nu L-am văzut, însă pe tine văzându-te, mi se părea că pe Dânsul Îl văd".

(Continuare în pag. 4)

Colectivul redacției "Curierul Ortodox" și cititorii, Vă felicită Înalt Preasfințite Stăpâne Vladimire cu ziua de naștere și împlinirea a 17 ani de la hirotonia în treaptra de episcop, dorindu-Vă mulți ani, întru binele Bisericii Ortodoxe din Moldova!

Is pola eti Despota!
Întru Mulți ani Stăpâne!

DIN CHIȘINĂU A DEMARAT UN „DRUM AL CRUCII ȘI POCĂINȚEI” SPRE MĂNĂSTIREA POCEAEV

La Chișinău, pe data de 5 august, în ziua prăznuirii icoanei "Maicii Domnului din Poceaev", a demarat o procesiune religioasă "Drumul Crucii și al Pocăinței". Pelerinii vor merge pe jos până în orașul Kamenet-Podolsk, Ucraina, unde la 19 august se va ralia altei procesiuni care se va deplasa spre mănăstirea Poceaev, unde va ajunge la 28 august, de hramul sfintei mănăstiri - "Adormirea Maicii Domnului".

Înainte de începerea acestui „Drum al Crucii și Pocăinței”, cu binecuvântarea IPS mitropolit Vladimir, a fost oficiată Sf. Liturghie la Catedrala Mitropolitană din Chișinău, de către PS Episcop Petru. După slujbă ierarhul a binecuvântat pelerinii și a condus procesiunea până la ieșirea din capitală.

Din cuprins

- * Agenda de lucru a ÎPS Vladimir ⇒ p. 2
- * Au fost instalate cruci noi la biserica din Ruseștii Noi ⇒ p. 2
- * La Edineț va fi ridicat un monument în cinstea Sf. Ștefan cel Mare ⇒ p. 2
- * Prima biserică în amintirea deprotaților va fi construită la Chișinău ⇒ p. 2
- * Adunarea preoților din protopopiatul Ialoveni ⇒ p. 2
- * Biseica "Inimii Tăcute" ⇒ p. 3
- * Să activăm în comun în educația tineretului ⇒ p. 3
- * Sinaxar ⇒ p. 4
- * Calendar creștin pe luna august ⇒ p. 4
- * Ideologia care ucide ⇒ p. 5
- * Curente orientale și neopăgânism - Hare Krishna ⇒ p. 5
- * Sf. Martir Constantin Brâncoveanu ⇒ p. 6
- * 550 de ani de la trecerea în veșnicie a lui Iancu de Hunedoara, apărător al creștinătății ⇒ p. 6
- * Lecția a 19-a de catehizare: **Iisus Hristos Mântuitorul lumii. I. Starea originală a omului și a universului** ⇒ p. 7
- * Internațional ⇒ p. 8

AGENDA DE LUCRU A ÎPS VLADIMIR, MITROPOLIT AL CHIȘINĂULUI ȘI ÎNTREGII MOLDOVE

17-19 iulie
IPS Vladimir, Mitropolitul Chișinăului și al întregii Moldove, a participat la ședința Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse.

18 iulie
IPS Vladimir a participat la Sf. Liturghie la Lavra "Sf. Treime" din Serghiev-Posad.

20 iulie
Mitropolitul Vladimir a oficiat Sfânta Liturghie în Catedrala „Adormirea Maicii Domnului” din or. Comrat. După Liturghie a fost sfințită aleea oamenilor emeriți ai poporului găgăuz.

21 iulie
IPS Mitropolit Vladimir a împlinit 17 ani din ziua hirotoniei sale în treapta

de episcop. Cu acest prilej a fost felicitat de către clerul Bisericii Ortodoxe din Moldova.

23 iulie
ÎPS Mitropolit Vladimir a oficiat Sf. Liturghie la Catedrala Mitropolitană din Chișinău.

24 iulie
Mitropolitul Vladimir a participat la manifestările aniversare prilejuite de 80 ani de viață a prot. Ioan Topala, duhovnicul blagociniei Orhei, precum și a jubileului de 50 ani viață a prot. Anatolie Topala, protopop de Brazilia.

25 iulie
Mitropolitul Vladimir a liturghisit în parohia Cucuiești, r. Râșcani.

26 iulie

ÎPS Vladimir a primit în audiență preoți din cuprinsul Eparhiei de Centru.

27 iulie
ÎPS Mitropolit Vladimir a săvârșit slujba Privegherii la Catedrala Mitropolitană „Nașterea Domnului.

30 iulie
Mitropolitul Vladimir a oficiat Sfânta Liturghie la Catedrala Mitropolitană din Chișinău.

După Sf. Liturghie, ÎPS Vladimir alături de ierarhii coliturghisitori, cu participarea dl V. Voronin și a premierului V. Tarlev, a sfințit complexul memorial de la răscrucea ce duce către mănăstirea "Sf. Irh. Nicolae", Condrîța.

31 iulie
ÎPS Vladimir, s-a deplasat în parohia Dănceni din raionul Ialoveni. Vizita a fost prilejuită de serbarea jubileului de 50 ani de viață a parohului bisericii din această localitate – prot. Valeriu Gat.

2 august
Mitropolitul Vladimir a oficiat Sf.

Liturghie la mănăstirea "Sf. Prooroc Ilie", Nicoreni.

La răscrucea ce duce către mănăstirea "Sf. Irh. Nicolae", Condrîța

DECORAȚII

Arhimandritul Rafail (Bodiu), starețul mănăstirii, "Sf. Prooroc Ilie", Nicoreni, s-a învrednicit de ordinul "Cuv. Paisie Velicikovski", gr. II și cu dreptul de a

purta toiag de egumen.

Pentru activitatea desfășurată spre binele Bisericii prot. Ioan Topala, duhovnicul protopopiei de Orhei a fost decorat

cu ordinul "Cuv. Paisie Velicikovski", gr. II, iar prot. Anatolie Topala, protopop de Brazilia cu ordinul "Sf. Stefan cel Mare", gr. II.

AU FOST INSTALATE CRUCI NOI LA BISERICA DIN RUSEȘTII NOI

Pe data de 5 august în satul Ruseștii Noi, r. Ialoveni a avut loc un eveniment istoric, care va fi o vie mărturie despre credința și dragostea pentru Hristos a locuitorilor din această comună, - au fost sfințite și instalate 4 cruci pe biserica din sat.

Crucile sunt unice și au fost jertfite de către mai mulți credincioși.

La ceremonie au participat mai mulți clerici din r. Ialoveni. Au fost prezenți reprezentanți ai administrației publice locale și raionale.

ADUNAREA PREOȚILOR DIN PROTOPOPIATUL IALOVENI

De paza de 31 iulie a avut loc ședința adunării protopopiatului de

Ialoveni, fiind prezent și ÎPS Vladimir. În cadrul adunării au fost discutate problema

achitarii fondului social din partea parohiilor și propunerile în vederea stabilirii unui

acord între Mitropolia Moldovei și Ministerul Educației, Tineretului și Sportului privind eficientizarea prădării religiei în școală.

În cadrul adunării a luat cuvântul și ÎPS Vladimir. Înalt Prea Sfinția Sa s-a referit la necesitatea achitării fondului social, care garantează o pensie și alte facilități sociale.

A vorbit și despre necesitatea conlucrării parohiilor cu toate instituțiile din administrația publică locală; despre activitatea misionară; întocmirea registrelor parohiale și stricta evidență a bunurilor și trebuințelor săvârșite.

LA EDINEȚ VA FI RIDICAT UN MONUMENT ÎN CINSTEA SFÂNTULUI ȘTEFAN CEL MARE

Zile numărate au rămas până la inaugurarea monumentului domnului Moldovei Ștefan cel Mare și Sfânt, menit să contureze un nou obiectiv cultural al orașului Edineț. Constructorii sub îndrumarea dlui arhitect-șef Petru Bradu, se străduiesc din răspuțeri să finalizeze la timp lucrările de montare la soclul monumentului.

Deși prețul

proiectului se ridică la sume enorme, primăria din Edineț a găsit persoane care au contribuit la finanțarea lucrărilor.

După cum a declarat dl Leonid Jidacevschi, primar de Edineț, la construcția monumentului au contribuit 68 de agenți economici, printre care se numără și întreprinderea municipală „Apă-canal”, însă cel mai mare

ajutor a venit din partea sculptorului din România, din orașul Botoșani care practic pentru un preț mai mult simbolic și-a dat acordul să execute monumentul de 2,75 metri înălțime.

Statuia Domnitorului va fi amplasată în centrul orașului Edineț, reprezentând cel mai valoros monument al patrimoniului public.

Inaugurarea monumentului va avea loc la 20 august.

Cu această ocazie, Primăria orașului Edineț a hotărât că de acum înainte, în fiecare an, la această dată să se petreacă un festival în cinstea lui Ștefan cel Mare, pe piața care-i poartă numele și unde se află monumentul.

Cor. CO

PRIMA BISERICĂ ÎN AMINTIREA DEPORTAȚILOR VA FI CONSTRUITĂ LA CHIȘINĂU

La Chișinău va fi construită Biserica Deportatilor, unde supraviețuitorii deportatilor masive din Basarabia, care au avut loc după ocupația sovietică din 1940, și urmașii victimelor represaliilor staliniste vor putea să se roage pentru rudele lor pierdute pe pământuri străine. Biserica Deportatilor, cu hramul „Tuturor Sfinților” va fi prima Biserică din Republica Moldova și din întreg spațiul postsovietic care va fi construită întru comemorarea

miilor de basarabeni ridicați într-o noapte de la casele lor și deportați la mii de kilometri depărtare de locurile unde s-au născut. Pentru a fi începută construcția acestei biserici este nevoie de sprijinul financiar al tuturor oamenilor de bună credință, un apel în acest sens fiind adresat prin intermediul presei de la Chișinău de către Consiliul parohial al bisericii și Asociația Foștilor Deportati și Deținuți Politici din Republica Moldova.

Biserica este așezământ divin-uman, în cadrul misiunii sale sfinte și sfințitoare are ca atribut firesc și pe acela de slujire, de a veni în ajutorul semenilor prin diferite forme concrete și eficiente așa cum s-a manifestat și s-a dovedit în timp. Însuși Mântuitorul a evidențiat în activitatea Sa pământească darurile slujirii. Ele au fost tâlcuite de Sfinții Părinți cu înțelepciune și jertfelnicie pilduitoare apoi transmise Bisericii.

În acest context pentru a-și completa vocația slujitoare, Biserica și-a îndreptat atenția spre o categorie de oameni lipsită de posibilitatea de a intra în comuniune reală cu ceilalți membri ai Bisericii: datorită dificultății de comunicare – surdomuți. Ei trăiesc printre noi, dar folosesc o comunicare aparte, bazată pe un limbaj mimico-gestual. Preferă societatea unor oameni ca și ei căci numai așa își pot accepta mai ușor deficiența.

Patriarhii activitatea cu privire la surzi. Iar rolul executiv al acestor misiuni i s-a încredințat Preotului Onu Constantin, cel care a început pentru prima dată să aplice în practică orele de catehizare și slujire cultică persoanelor cu deficiență de auz și vorbire.

Începând cu anul 2002 luna august, în Pitești a început activitatea Centrul Național de Pregătire, Catehizare și Misiune Ortodoxă pentru Deficienții de Auz din Patriarhia Română și Diaspora. Organizarea centrului prevede preoți misionari pentru fiecare mitropolie din România și Diasporă în vederea desfășurării de activități misionare în școli, filiale și grupe ale surzilor.

La data de 19 mai 1999, are loc înființarea Fundației „Sfântul Grigore Palama”, cu sediul la Pitești² și are ca scop asigurarea asistenței religioase și organizarea cultică a surzilor din Patriarhia Română. Activitatea Fundației

SĂ ACTIVĂM ÎN COMUN ÎN EDUCAȚIA TINERETULUI

În dialog : Virgil Mîndicanu doctor în pedagogie Universitatea pedagogică I. Creangă și Tatiana Doibani președinte Asociației pentru Educația Creștin Ortodoxă (AECO), profesoară de istorie la liceul teoretic „Gaudeamus” or. Chișinău.

V.M. : Stimată doamnă Președinte a AECO ce va făcut să activați pentru crearea unei astfel de Asociații? De ce activitatea educativă a pedagogilor trebuie să fie în colaborare cu preotul? Au ei același dimensiuni aptitudini și atitudini educative?

T. D. : Revenind la credința strămoșească și deschizând cărțile de învățătură creștină, în domeniul educației am fost mult minunată de profunzimea, simplitatea și înțelepciunea acestei învățături. Adevărul care a existat dintotdeauna și de care am fost lipsiți noi pedagogii este învățătura bisericească despre opera de desăvârșire duhovnicească a persoanei umane. Școala dă un bagaj enorm de cunoaștere, dar cu toate acestea esențialul în om sufletul rămâne până astăzi un fel de „terra incognita” pentru majoritatea tinerilor. Ce folos că ei vor câștiga o lume (dacă încă vor câștiga-o), dar își vor pierde sufletul pe care nu știu nici cum și cu ce să-l hrănească, nici cum să-l îngrijească, nici cum să-l protejeze, nici cum să-l desăvârșească. Cred că multe probleme pe care le avem astăzi în societate sunt anume de natură duhovnicească. Iată de ce școala trebuie să colaboreze cu Biserica, cu preoții care au și dimensiunea și aptitudinile necesare pentru a completa instruirea și educația cu elemente duhovnicești și astfel ar contribui împreună cu pedagogii la formarea personalității în toată plinătatea ei.

V. M. : Este știut, că preotul are un dar și o chemare. Misiunea acestuia trebuie însoțită de vocație și de dar/har. Se deosebește un educator cu vocație, cu dar de un preot? Ce îi unește pe acești doi oameni în chemarea lor? Spre ce pot și trebuie ei să activeze în comun?

T. D. : Pe un pedagog educator și pe un preot îi unește cauza comună. Și unul și altul au drept obiectiv formarea personalității. Numai că învățătorul pune accentele sociale (inclusiv morale) și pregătește omul pentru viața socială, iar preotul lucrează mai mult cu partea nevăzută a persoanei, cu sufletul care urmează să se înduhovnicească și astfel să se pregătească pentru veșnicie. Nu știu dacă e posibil a delimita, adică a deosebi unde începe și se sfârșește partea socială și cea duhovnicească. Aceste esențe umane sunt intercalate și inserate în toată ființa sa în tot comportamentul său.

De aceea preotul și învățătorul trebuie să concluzioneze împreună opera de formare a personalității. Acest lucru însă nicidecum nu înseamnă că pot fi admise discipline educative integrate, cum ar fi EMC (educația moral-civică). Acest lucru nu este posibil mai cu seamă deoarece în societatea noastră învățătura laică diferă conceptual de cea duhovnicească. (moral-spirituală). Un curs care ar îmbina aceste două orientări în educație ar crea starea de confuzie la elevi. Cercetând curricula EMC m-am convins că autorii evită confuzia prin faptul că practic exclud educația moral – spirituală din cursul propus. Astfel ni se propune un sistem educativ care neglijează esența sufletească a omului.

V. M. : Un educator cu vocație și ar trebuie să fie creștin. Ce înseamnă să fii educator creștin?

T. D. : Un educator creștin este cel ce face educație în baza conceptului creștin. Acum mai mult de un deceniu, după ce ne-am eliberat de conceptul totalitar comunist ni s-a creat o iluzie precum că putem educa fără idei, fără convingeri, fără modele, fără idealuri. Și avem ce avem. Dacă nu punem temelie noi, vin alții și le instalează pe ale lor, dar nu din cele care să ne fie spre zidirea sufletească ci invers (exemplul cu DDV, campania „Stilat modern și protejat” și alte proiecte importate) Noi însă conform recensământului proaspăt

realizat avem circa 94% creștini – ortodocși. Ce este asta? Că nu ne-a tras nimeni cu sila să ne numim creștin – ortodocși, de ce am făcut-o? Pentru că suntem, numai că ne lipsește curajul creștinesc de a mărturisi adevărul până la capăt, mai ales când în față ne și mai pun 30 de arginți, care vin să ne facă viață „stilată, modernă și protejată”. Protejată de valorile noastre? Poate de Dumnezeu la care mereu ajungem când avem greutăți.

Un educator creștin pe lângă multe virtuți pe care le are, se sprijină în primul rând pe cele 3 (nădejdea, dragostea, credința).

V. M. : AECO vine să ajute pedagogii să conștientizeze aceste importante dimensiuni aptitudinale și atitudinale în educație. Ce obiective, forme și activități va desfășura, va urmări AECO în acest domeniu?

T. D. : V-aș propune în loc de răspuns pliantul „AECO vă invită la colaborare!!!”

„AECO” vă invită la colaborare!!!

Sinonimul cuvântului pedagog în limba română este dascăl. Iar școala românească a apărut în tinda Bisericii, cum se exprima cineva. Deci nu putem vorbi despre un proces educațional, despre o educație în spiritul valorilor neamului românesc, neglijând principiile credinței creștin-ortodoxe. Acestea sunt implantate adânc, ba chiar se află de la începuturi în matricea poporului nostru. Ceea ce pentru cineva este «superstiție», pentru sufletul românului este comunicare cu divinul, ceea ce pentru cineva este «complex», pentru sufletul nostru înseamnă rușine, onestitate, omenie. Dacă răsturnăm aceste valori, nu mai suntem ceea ce ne-am format de veacuri. Anume pentru a păstra și a transmite în formă nealterată aceste valori tinerilor generații, noi un grup de pedagogi am venit cu inițiativa organizării unei Asociații pentru Educația Creștin Ortodoxă.

Asociația obștească „AECO” este o organizație neguvernamentală, necomercială, constituită în formă organizatorico-juridică de asociație obștească ce își desfășoară activitatea în conformitate cu Constituția Republicii Moldova, cu legislația în vigoare a Republicii Moldova, și care urmărește beneficiul public. „AECO” în activitatea sa se bazează pe morala creștin - ortodoxă.

Obiectivele principale ale „AECO” sânt:

menținerea, consolidarea și protejarea valorilor creștin-ortodoxe în sistemul de educație a Republicii Moldova;

stabilirea unui raport de conlucrare între cadrul educațional laic și cel ecleziastic;

stabilirea unor legături cu asociații de acest gen naționale și internaționale.

În conformitate cu scopurile expuse, principalele tipuri de activități sânt:

seminare teoretico-practice realizate periodic pentru diferite categorii de profesori și pedagogi din Republica Moldova;

conferințe pedagogice cu tematică educațională;

relații cu mass-media (conferințe de presă, rubrici permanente în ziare și reviste, emisiuni radio și TV, etc.);

pelerinaje naționale și internaționale la centrele de cultură creștină.

Dacă sânteți interesați de colaborare, contactați-ne!

Pentru contact:
Tatiana Doibani, președinte AECO: 48 43 23; 069771682.

Aurel Guzun, jurist AECO: 53 00 23; 46 38 73; 079069773.
Sergiu Dragoman, secretar responsabil AECO: 43 82 58; 069144186.

BISERICA “INIMII TĂCUTE”

s-a concretizat și în înființarea în cadrul Seminarului Teologic „Neagoe Vodă din Curtea de Argeș” a unei clase cu frecvență redusă pentru deficienții de auz și vorbire, începând cu anul școlar 2000-2001. O participare substanțială a avut-o Fundația și la înființarea unei noi forme de învățământ universitar pentru surzi, astfel începând cu anul universitar 1999-2000, în cadrul Facultății de Teologie Ortodoxă din Pitești s-au deschis cursuri de predare a limbajului mimico-gestual la secțiile Asistență Socială și Pastorală. La anul universitar 2002-2003, la această Facultate sunt înscriși 68 de studenți surzi și auzitori în cei patru ani de studiu.

În orașele unde numărul de persoane cu deficiențe de auz și vorbire este relativ mai mare, există biserici unde se slujește numai pentru surzi, iar preotul este pregătit pentru acest tip de muncă. O soluție în privința transunerii mesajului liturgic în spațiul de cult unde există persoane surde minoritare sau majoritare, poate veni prin hirotonia unor preoți sau diaconi-interpreți, care pot facilita participarea efectivă a persoanelor deficiente la viața de cult a Bisericii noastre.

Și în Republica Moldova s-a reușit, cu ajutorul Domnului, la data de 24.01.2006, Serviciul de Stat pentru problemele Cultelor de pe lângă Guvernul Republicii Moldova să înregistreze Parohia Ortodoxă „Biserica Inimii Tăcute” cu Hramul „Sf. Ierarh Vasile cel Mare” prin ordinul 13. Parohia nou înființată este subordonată canonic Mitropoliei Basarabiei și are ca scop desăvârșirea spirituală, sfințirea și mântuirea membrilor săi respectiv a persoanelor cu deficiențe de auz și vorbire. Spre bucuria noastră ideea a fost salută pozitiv de Asociația Surzilor din Republica Moldova susținându-ne cu material didactic pentru a putea însuși mai bine limbajul mimico-gestual de la noi din țară.

Cojocaru Viorel

(Note)

¹ Aceste puncte constituie programul aprobat de către Sfântul Sinod prin adresa nr. 515/4 februarie 1999

² Prin adresa nr. 396. Aprobarea Sfântului Sinod a fost dată prin Temeiul nr. 4562/2000

Înțelegându-le trebuințele, Biserica Ortodoxă Română și-a început misiunea cu acest fel de persoane în anul 1996 în cadrul Episcopiei Argeșului și Mușelului, aflată sub păstoria Prea Sfințitului Calinic și în scurtă vreme s-a extins în toată țara, astăzi se numără peste 20 de parohii destinate persoanelor cu deficiențe de auz și vorbire.

Drept urmare, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința sa de lucru din 4 februarie 1999, a aprobat programul de asistență religioasă care prevede:

1. Înființarea în cadrul Episcopiei Argeșului și Mușelului, în municipiul Pitești a unui Centru Național de Pregătire, Catehizare și Misiune Ortodoxă pentru Deficienții de Auz;

2. Construirea în cuprinsul Patriarhiei Române, cu aprobarea chiriarhului locului, a unor comunități creștin-ortodoxe pentru surzi, pe lângă protopopiatele ce au în raza de jurisdicție filiale de surzi;

3. Includerea în cadrul planului de învățământ al Facultății de Teologie Ortodoxă din Pitești a unor cursuri de limbaj mimico-gestual (la secțiile Asistență Socială și Pastorală);

4. Organizarea unor consfătuiri cu factori de decizie și autoritate, precum și cu specialiști, având ca obiectiv realizarea unui manual-dicționar mimico-gestual, care să conțină semnele specifice domeniului religios-cultic;

5. Înființarea unor fundații sau asociații creștine pentru deficienții de auz.¹

Aprobarea acestui program oficializează la nivelul întregii

CALENDAR CREȘTIN ORTODOX

August – Gustar

1/14 L Scoaterea Sfintei Cruci; Sfinții 7 Mucenici Macabei. (Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului).

2/15 M Aducerea Sf. Întâi Mucenic și Arhid. Ștefan; Bincredinciosul Împărat Justinian.

3/16 M Cuvioșii: Isaachie, Dalmat în Faust; Sf. Salomea Mironosița.

4/17 J Sfinții 7 tineri din Efes; Aducerea moaștelor Cuv. Mucenițe Evdochia

5/18 V Înaintepăznuirea Schimbării la Față a Domnului; †) Sf. Cuviosul Ioan Iacob de la Neamț

6/19 S (†)Schimbarea la Față.

7/20 D †)Sf. Cuvioasa Teodora de la Sihla; Sf. Sfințit Mc. Narcis, Patriarhul Constantinopolului; Sf. Mc. Dometie Persul.

8/21 L Sf. Emilian Mărturisitorul, Episcopul Cizicului; Sf. Miron, Episcopul Cretei.

9/22 M Sf. Apostol Matia; Sfinții 10 Mucenici Mărturisitori pentru icoana lui Hristos.

10/23 M Sfinții Mucenici: Lavrentie arhidiaconul, Xist în Ipolit.

11/24 J †)Sf. Ierarh Nifon, Patriarhul Constantinopolului; Sf. Mare Mc. Evplu arhidiaconul.

12/25 V Sf. Mucenici: Fotie, Anichit, Pamfil și Capiton.

13/26 S Mutarea moaștelor Cuv. Maxim Mărturisitorul; Odovania Praznicului Schimbării la Față.

14/27 D Înaintepăznuirea Adormirii Maicii Domnului; Sf. Prooroc Miheea.

15/28 L (†)Adormirea Maicii Domnului.

16/29 M Sfânta Mahrama a Domnului; †) Sfinții Martiri Brâncoveni Constantin Vodă cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache.

17/30 M Sf. Sfințit Mc. Miron; Sf. Mucenici: Straton, Ciprian din Tirs.

18/31 J Sf. Mucenici: Flor, Lavru, Polien și Leon.

19/1 V Sf. Mucenici: Andrei Stratilat, Timotei, Agapie și Tecla.

20/2 S Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mucenici Sever și Iliodor.

21/3 D Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa; Sf. Mucenici Donat diaconul, Romul preotul, Silvan diaconul și Venust.

22/4 L Sf. Mucenici: Agatonic, Antuza, Zotie, Irineu și Orglas.

23/5 M †)Sf. Mucenic Lup; Sf. Mc. Irineu episcopul; Odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului.

24/6 M Sf. Sfințit Mucenic Eutihie; Sf. Mc. Tation.

25/7 J Aducerea moaștelor Sf. Apostol Vartolomeu; Sf. Apostol Tit.

26/8 V Sf. Mucenici: Adrian și Natalia, soția sa și Atic.

27/9 S Cuv. Pimen; Sf. Mucenici: Eutalia, Fanurie și Osie episcopul.

28/10 D Cuv. Moise Etiopianul; Sf. Mc. Diomid; Sf. Ana Proorocița, fiica lui Fanuel.

29/11 L (†)Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Teodora. (Post).

30/12 M Sf. Ierarhi: Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patriarhii Constantinopolului.

31/13 M Punerea în raclă a brâului Maicii Domnului.

Adormirea Maicii Domnului

(începutul în pag. 1)

După aceasta, luând Fecioara iertăciune cu toți, s-a culcat pe pat și și-a închipuit precuratul său trup precum a vrut; și a făcut rugăciune pentru întărirea lumii și pașnica ei petrecere, și i-a umplut și pe dâșii de binecuvântarea ei. Așa în mâinile Fiului și Dumnezeului sau și-a dat sufletul.

Și îndată ochii orbilor s-au luminat și auzul surzilor s-a deschis, ologii s-au îndreptat și tot felul de patimă și de boală lesne se tămăduia. După aceea a început Petru cântarea cea de ieșire și ceilalți Apostoli; unii au ridicat patul, alții mergeau înainte cu făclii și cu cântări, petrecând spre mormântul trupului cel primitor de Dumnezeu. Atunci s-au auzit și îngerii cântând și văzduhul era plin de glasurile cetelor celor mai presus de firea omenească.

Pentru aceste lucruri, mai-marii iudeilor, invitând pe unii din popor, i-au plecat să se ispitescă a surpa jos patul în care zăcea trupul cel de viață începător, și a-l lepăda pe dânsul. Dar dreptatea lui Dumnezeu ajungând pe îndrăzneții și obraznicii aceia; le-a făcut pedeapsa tuturor prin orbirea ochilor. Iar pe unul dintr-înșii, care mai nebunește se pornise de apucase acel sfânt pat, l-a lipsit și de amândouă mâinile, care au rămas spânzurate de pat, tăiate de

dreapta judecată a lui Dumnezeu. Iar acela, crezând din tot sufletul, a aflat tămăduire, și s-a făcut sănătos ca și mai-nainte. În același chip și cei ce orbiseră, crezând și punând asupra lor o parte din poala patului, au dobândit vindecare.

Iar Apostolii, sosind la satul Ghetsimani, au așezat acel de viață începător trup în mormânt, și au stat trei zile lângă dânsul, auzind neîncetat glasuri îngerești.

Și de vreme ce, după dumnezeiasca rânduială, a lipsit unul din Apostoli, adică Toma, care nu s-a aflat la preamărita îngropare, ci sosind cu trei zile mai pe urmă, era mâhnit foarte și întristat, că nu se învrednicise să vadă și el ca și ceilalți Apostoli trupul; și au deschis cu socoteală mormântul pentru dânsul ca să se închine și el aceluia preasfânt și precurat locaș, adică trupului Născătoarei de Dumnezeu. Și dacă a văzut s-a minunat că a aflat mormântul fără de sfântul trup, și era numai giulgiul, care rămăsese mângâiere Apostolilor și tuturor credincioșilor, și mărturie nemincinoasă a mutării Născătoarei de Dumnezeu. Ca și până astăzi mormântul cel cioplit în, piatra, așa se vede deșert de trup și este cinstit ca închinăciune, întru mărirea și cinstea preabinecuvântatei măritei stăpânei noastre, de Dumnezeu Născătoarei și pururea Fecioarei Maria.

Pomenirea Sfintei NONA, mama sfântului GRIGORIE cuvântătorul de Dumnezeu

5/18 august

Originară din Capadocia și crescută în credința ortodoxă, sfânta Nona s-a căsătorit cu Grogorie, magistrat din Nazianz și membru al unei secte din acea vreme. Prin răbdare și rugăciune ea a reușit să-l convertească pe bărbatul ei la credința ortodoxă, după care acesta a devenit episcop al orașului, timp de 45 de ani. Din această căsătorie li s-au născut trei copii: sfânta Gorgonia (prăznuită la 23 februarie), sfântul Cezarie (prăznuit la 9 martie) și mai ales sfântul Grigorie Teologul (prăznuit la 25 ianuarie), care i-a fost dăruit de Dumnezeu în răspuns la rugăciunile ei.

Sfântul Grigorie Teologul a vorbit adeseori în scrierile sale de pietatea exemplară a mamei sale: într-un trup de femeie ea avea un suflet mai bărbătesc decât al celor mai bravi bărbați. Nu se ocupa de cele lumești și materializești decât în măsura în care acestea

puteau să fie spre înălțarea sufletului. Dezinteresându-se de farduri și toaieletele femeiești, ea nu avea decât o singură grijă: să facă mai strălucitor chipul lui Dumnezeu în sufletul său; și nu socotea nici un fel de noblețe lumească, decât numai aceea ca, prin credința lucrătoare prin fapte, omul cunoaște că vine de la Dumnezeu și la Dumnezeu merge. Ostenindu-și trupul cu posturi și rugăciuni de noaptea, ea spunea mai târziu copiilor ei că ar fi voit adeseori să se vândă pe sine și pe copiii ei ca să dea cele de trebuință celor săraci.

După moartea soțului ei, în 374, sfânta Nona s-a îmbolnăvit, dar a suferit această ultimă încercare dând slava lui Dumnezeu. Și-a dat sufletul ei în mâinile Domnului în timpul slujirii Sfintei Liturghii, sprijinită de Sfânta Masă a Jertfelnicului Ceresc; și moartea, ea părea să fie adâncită în rugăciune.

Pomenirea Preacuvioasei Maicii noastre TEODORA DE LA SIHLA

7/20 august

Această floare duhovnicească de mare preț și mireasă a lui Hristos, pe care a odrăslit-o pământul binecuvântat al Moldovei, s-a născut pe la jumătatea secolului al XVII-lea, în satul Vânători-Neamt, din binecredincioși părinți și iubitori de Dumnezeu. Fericita Teodora, ajungând la vârsta rânduită, a fost căsătorită de către părinți împotriva voinței ei, cu un tânăr evlavios din Ismail. Dar, neavând ei copii, iar sufletul Teodorei mereu arzând de dorința unei vieți cu totul curate, închinată numai lui Dumnezeu, la aceasta îndemnând-o și duhovnicul ei, precum și firea ei singuratică, a îmbrățișat cinul monahal la Schitul Vărzărești-Focșani, iar soțul ei s-a călugărit în Schitul Poiana Mărului, sub numele de Eleodor. Așa a binevoit Dumnezeu să-i povățuiască pe amândoi pe calea sfințeniei și a mântuirii.

Și se nevoiau maicile cu mare râvnă pentru Hristos, însă, Cuvioasa Teodora, întărită de harul Duhului Sfânt, întrecea pe toate celelalte surori în rugăciune, în smerenie și în sfânta nevoiță duhovnicească.

Năvălind turcii în părțile Buzăului, au dat foc Schitului Vărzărești. Cuvioasa Teodora s-a retras în munți, împreună cu stareța ei, schimonahia Paisia, unde se nevoiau singure în asceza și bucurie de Dumnezeu, răbdând multe ispite de la diavoli, foame, frig și tot felul de încercări. După adormirea maicii sale duhovnicești, Cuvioasa Teodora având o descoperire dumnezeiască, a părăsit munții Buzăului, întorcându-se în părțile Neamțului, în pădurile neumblate din jurul Schitului Sihăstria, de unde, cu binecuvântarea duhovnicului ei Pavel, s-a retras în pustie, în părțile Schitului Sihla.

Așa a ajuns fericita Teodora viețuitoare la Schitul Sihla, unde un sihastru milostiv i-a oferit chilia sa drept adăpost, nu departe de schit și de peștera care îi poarta numele până astăzi. Și s-a nevoit acolo Cuvioasa bărbătește vreme de mulți ani, în post și rugăciuni toată noaptea, în lacrimi și mii de metanii, uitată de lume, îndurând multe ispite și năluciri de la diavoli, foame, lipsa, gânduri și mai ales frigul aspru al iernii. Iar cuviosul Pavel din Sihăstria, duhovnicul ei, o cerceta din când în când, o mărturisea, o îmbărbăta, o împărțea cu Sfintele Taine și îi ducea cele de trebuință.

După un timp a răposat duhovnicul Pavel iar Cuvioasa Teodora a rămas cu totul singură, căci nimeni nu știa locul și aspra ei nevoiță. I se rupseseră și hainele, iar în loc de hrană mânca măcriș,

fructe de pădure și alune. În această școală a liniștii și a rugăciunii a dobândit Cuvioasa darul rugăciunii de foc, care se lucrează în inimă, darul lacrimilor, al răbdării și al negrăitei iubiri de Dumnezeu. Acum nu se mai chinua de frig, nici de foame, nici diavoli nu o mai puteau birui, căci dobândise darul facerii de minuni și era ca un diamant strălucitor în munții Sihlei, uitată de oameni, dar umbrită de darul Duhului Sfânt. Din timp în timp, păsările cerului îi aduceau în ciocurile lor, prin voia Domnului, fărâmituri de pâine de la trapeza Schitului Sihăstria, iar apă bea din scobitura unei stânci din apropiere, așa cum se vede până astăzi.

Ajungând sfânta Teodora aproape de sfârșitul vieții ei pământești, se ruga cu lacrimi lui Dumnezeu să-i rânduiască un preot ca s-o învrednicească de Preasfintele Taine înainte de obștescul sfârșit. Cu rânduiala de sus, a observat egumenul Sihăstriei cum duceau păsările fărâmituri în pustie și a trimis doi frați să vadă unde anume se duc. Călăuziți de mâna lui Dumnezeu, frații au ajuns noaptea aproape de peștera Sfintei Teodora și au văzut-o cum se ruga, înconjurată de văpaie de foc ceresc. Atunci, înfricoșându-se, au strigat, iar Cuvioasa i-a chemat pe nume, le-a cerut o haină să se acopere și le-a poruncit să aducă un duhovnic, care să o împărțesească cu Cinstitul și Preasfântul Trup și Sânge al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Dimineața, frații au adus la peștera pe ieromonahul Antonie și pe ierodiaconul Lavrentie, cu Sfintele Taine și după ce Fericita Teodora și-a făcut cuvenita spovedanie, a primit Dumnezeieștile Taine și, mulțumind Părintelui Ceresc pentru toate, și-a încredințat sufletul în mâinile Domnului. A fost înmormântată în peștera în care a viețuit, și a rămas trupul Sfintei Teodora tănuțit acolo până după 1830, când Domnitorul moldovean Mihail Sturza, care a reînnoit Schitul Sihla, a așezat moaștele ei în racla de preț și le-a depus în biserica schitului spre cinstire. După ce Domnitorul a zidit biserica la moșia sa din satul Miclăușeni (Iași), a strămutat sfintele moaște în această ctitorie.

În anul 1852 sfintele sale moaște au fost duse la mănăstirea Pecersca din Kiev și așezate în racla de mult preț, pe care scrie: "Sfânta Teodora din Carpați".

Viața Sfintei Cuvioase Teodora de la Sihla și faptele ei, prin care a bineplăcut lui Dumnezeu, o așează în ceata sfinților din cer ca pe o aleasă nevoitoare, pe care a rodit-o Biserica și neamul nostru.

Astăzi ca nici odată, din cauza vidului duhovnicesc și a lipsei educației morale, omul a devenit foarte vulnerabil în fața avalanșei forțelor devastatoare ale răului, care iau noi și noi forme. Își desfășoară nestingherit activitatea (susținute de către organizații străine și chiar din interiorul țării), diverse mișcări ocultе, ezoterice, „terapeutice” și chiar satanice. Mass media abundă de informații despre „vrăciitori”, extrasenși, astrologi (horoscoape),

pseudo-religioasă a acestor noi mișcări religioase (NMR) sincretiste este terorismul spiritual contemporan, care ucide anual milioane de oameni. Omul este liber să-și piardă sufletul, adică mântuirea (posibilitatea înveșnicirii ferice alături de Dumnezeu), prin modul de viață contrar legilor firești ale naturii umane și ale poruncilor dumnezeiești, adică prin păcate, vicii și perversiuni personale și sociale. Și toate acestea au ca substrat ideologii

acum vreun guru sau lider „harismatic” a vreunei NMR sau sectă modernă.

Alt coleg, la fel de capabil ca și primul, n-a mai așteptat să-și elaboreze propria concepție religioasă, ci din prima a înghițit nada sectelor de factură orientală, căzând în plasa krișnailor...

Dar câți oameni capabili, chiar cu studii superioare, se molipsesc de mitul supraomului lui Nietzsche (omul pus în locul lui Dumnezeu – sic!), de lumea virtuală și agresivă a calculatorului

psihanaliză, alții în șamanism, alții merg în sectă, alții în ufologie (credința în extraterestri), alții în spiritism, vrăjitorie sau satanism, alții se sinucid...

Ultimul grad de depravare umană ar fi ca fiecare om să-și aibă noua sa mișcare religioasă (NMR, „SRL-ul religios” propriu) sau secta totalitară proprie. Fiecare s-ar strădui să-și convertească vecinul, „asigurându-l” că numai la el este unica posibilitate de salvare... Așa grozăvie este posibilă,

IDEOLOGIA CARE UCIDE

ghicitori, care îmbie oamenii despiritualizați și confuzi să muște din nada „miracolului” ocultismului modern. Omul de azi nu vede pericolul acestora, crezând că sunt un hobby inofensiv sau că își vor rezolva ușor și eficient, cu o „pastilă miraculoasă”, problemele spirituale, crizele morale și de identitate. Dar realitatea arată că aceste practici păgâne au drept consecință pustiirea sufletului, suferințe morale și fizice, pierderea sensului vieții, chiar îndrăcire și osândă veșnică.

Nu dorește omul de azi să înțeleagă că Biserica are toate cele necesare pentru satisfacerea necesităților duhovnicești și sufletești ale omului și pentru desăvârșirea lui moral-duhovnicească. Chiar uneori aceștia se comportă „ca dușmani ai crucii lui Hristos” (Flp.3,18) și ai Bisericii Lui. „Căci va veni o vreme – ne spune Sf.Ap. Pavel – când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci - dornici să-și desfășoare auzul - își vor grămădi învățatori după poftele lor, și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme” (II Tim.4,3-4), ascultând de „duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor” (I Tim.4,1)

Practica și Ideologia religioasă sau

ideologiile și practicile NMR sunt șarlatanii demonice și teroare fatală

filosofice sau religioase, născocite de mintea umană virusată de microbi necredinței și ai păcatului, „necesare” pentru amorțirea conștiinței, căci conștiința (pusă de Dumnezeu în om) condamnă nemilos orice abatere și aberație umană...

Îmi aduc aminte de un coleg de facultate (la USM, fac.de fizică), care învăța foarte bine, dar care era pătruns de un vid spiritual pronunțat, ca rezultat al ateizării forțate a părinților lui încă de regimul dictatorial comunist din trecut. Acesta, la un moment dat, probabil în disperare de cauză sau poate și din dorință de slavă deșartă, a rezolvat „nodul gordian” al necredinței lui în felul următor: a „elaborat” un sistem filozofic propriu, în care încerca să dezlege problema apariției Universului și a omului (evident, fără Dumnezeu), după care a întrebat satisfăcut: „Ei, cum vă pare teoria mea?!”...

Dacă acest coleg ingenios (dar văduvit de bucuria de a fi creștin adevărat) ar mai fi avut și putere mare de convingere, cine știe, poate ar fi ajuns

(unde totul și toți sunt de prisos în afară de mine) sau de conștiința acumulării (sociologia sec.XXI), etc., care sunt „pseudo-religii” fatale pentru om. Majoritatea, însă, pur și simplu rămân pe mai departe indiferenți din punct de vedere religios – „reci” și „căldicei”, cum spune Hristos în cartea Apocalipsei (3,12?), care vor fi vărsați din Împărăție. Din când în când mai cade câte unul în plasa NMR, în dependență de turnura vieții fiecăruia: necaz, decepție, deznădejde sau chiar se „vinde” pentru 30 de arginți diverselor concepții și pseudo-religii la comanda șefului de la serviciu, așa cum s-a întâmplat la școala-orfelinat „Orfeu” din Chișinău, amețiți de ideologia societății antropozofice, etc.

Omul a pierdut controlul asupra sa; milioane de oameni au început să caute limanul sau liniștirea (din cauza sentimentelor de neliniște și frică). Dar în loc să vină la Hristos, care a spus: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi” (Mt.11,28), unii se încred în

dacă ne gândim că fiecare om este ispitit de către un diavol viclean și dezbinător/sectar (devisa diavolului: „dezbină și domină”). Acest frig egocentric este expresia Iadului cel mai de jos, adică înstrăinarea (individualizarea) totală a omului – ruperea legăturii totale între oameni și a omului de Dumnezeu.

Opusul acestei stări catastrofale este comuniunea tuturor în Biserica întemeiată de Hristos-Dumnezeu (pe care porțile iadului, adică sectele și NMR, nu o vor birui; vezi Matei 16,18); legătura iubirii agapice a tuturor cu Dumnezeu și a oamenilor între ei prin intermediul harului divin. „Este un Domn, o credință, un botez” (Ef.4,5), o unică șansă de salvare înainte de Judecata de Apoi, anunțată demult în Sfintele Evanghelii. Umanitatea va pieri nu în rezultatul unei catastrofe universale, ci catastrofa universală va fi provocată de fărâdelegile umanității.

Omul a vrut să stăpânească pământul și chiar întregul univers, să ajungă în vârful piramidei creației. A urcat cât a putut; soarta omenirii ni s-a dat în mâinile noastre. Dar de ce ne ascundem, de ce uităm că această poziție are două direcții: sau în sus, spre cer, sau în jos, în prăpastie...

MOLDOVA OCUPĂ LOCUL 98 DIN 159 DE STATE ÎN TOPUL „LIBERTĂȚII”

Raitingul a fost prezentat de către agenția „State of Word Liberty” și la elaborarea acestuia s-a ținut cont de câțiva indicii - de la libertatea persoanei până la libertatea economică. S-a luat în calcul și rezultatele cercetărilor precedente ale unor institute internaționale, cum sunt „The Heritage Foundation”, „Wall Street Journal”, „Frasier”, „Cato”, precum și a organizațiilor „Freedom House” și Reporterii fără frontiere.

Experții agenției „State of Word Liberty” susțin, că indicele mediu mondial al libertății este de 56,9% din 100, ceea ce înseamnă că până la moment lumea nu este liberă. Cea mai liberă regiune din lume a fost recunoscută Europa, care a acumulat 70,49 de puncte. Liderul acestui top a devenit Estonia (85,25 puncte). Rusia ocupa doar locul 124, acumulând 42,07 puncte.

În cele mai libere 10 state au intrat Estonia, Irlanda, Canada, Elveția, Islanda, Insulele Bahamas, Marea Britanie, SUA, Cipru și Noua Zelandă. Cercetătorii subliniază, că din statele ex-sovietice „satisfăcător” la capitolul libertății este doar în Țările Baltice - Lituania (locul 16), Letonia - 21.

Nu departe de Moldova se află Georgia (locul 58), Armenia (79), Ucraina (87) și Kirgistan (106). Cele mai proaste poziții legate de libertatea în statele CSI au fost declarate în Uzbekistan (152), Belarusi (153) și Turkmenistan (154). Pe ultimul loc în această listă este Coreea de Nord.

INFOTAG

Curente neopăgâne: HARE KRISHNA

Numeroase curente și concepte orientale s-au năpustit vertiginos și cu un oarecare succes, în zilele noastre, spre continentul american și european, făcându-și mulți adepți mai ales din rândul tinerilor. Cu toate că importanța statistică a acestor mișcări este neglijabilă, dar impactul lor de durată este greu de stabilit la fel cum este greu de stabilit cât timp ele se vor multiplica la nesfârșit implicând în iureșul lor tot mai multe persoane fără cunoștințe (teoretice și practice) religioase sau dornice de ceva nou și de exotic. Căile religioase oferite de India, de exemplu, variază la infinit, fiecare guru (maestru spiritual) aducând o nouă învățătură, importanța decisivă avându-o „experiența spirituală” propusă de acesta¹ și aproape fiecare stabilind contacte în afara țării lor, internaționalizându-și mișcarea. Mișcarea Hare Krishna (Asociația internațională pentru conștiința lui Krishna, prescurtat ISKCON) este una dintre acestea și, practic, cea mai seducătoare dintre cultele de inspirație orientală, înființată în anul 1966 la New York (SUA) de indianul Swami Prabhupada, ademenind mai ales tinerii decăzuți moral și dornici de ceva exotic. Ea derivă dintr-un curent apărut în Bengal în secolul al XVI-lea, care-l considera pe Krishna, una dintre zeitățile hinduse cele mai populare, ca fiind însăși Ființa Supremă, Absolutul. Prabhupada a reușit să câștige adepți și în Europa Occidentală, răspunzând dorinței maestrului său de a înființa aici comunități și ceea ce acesta din urmă nu reușise în perioada interbelică. Secta a devenit foarte bogată, căci adepții trebuie să-și depună toată averea la picioarele liderului local și să presteze felurite forme „psihologice” de stoarcere de bani din oameni, având temple și proprietăți în lumea întreagă.

Mișcarea Hare Krishna poate fi caracterizată ca fiind o sectă pseudohindistă, sincretistă, post-modernistă, neopăgână cu reputație criminală², făcând prozelitism în lumea întreagă. Doctrina mișcării pornește de la textul vedelor indiene, cărora li se dă o interpretare nouă, bizară. Cultul krișnait educă inactivitatea, extazul, practicând

asceza și meditația veche orientală, adepții orientându-și atenția spre natură, prețuindu-o și preamărindu-L pe Dumnezeu. Nu încurajează căsătoria, tinerii se rad pe cap și se îmbracă în tunici portocalii (ca și călugării budiști) și ies în stradă intonând imnuri, dansând ca în transă și arătându-se permanent veseli, cu voce bună. Trăiesc din munca altora, adică din bunăvoința lor sau din venituri ilicite, ei renunțând la activitate în societate, trăind în comun. În Moldova au apărut de prin 1992 pe filieră rusă, căci aceștia și-au creat un puternic centru la Sankt-Petresburg, profitând de vremurile tulburi sau de perioada de tranziție prelungită de după căderea dictaturii comuniste în spațiul ex-sovietic.

(Note)

¹ S.Radhakrishnan, o figură importantă a neohinduismului din sec. XX, considera toate doctrinele ca fiind relative (în sensul că nu conțin adevărul absolut), importanța principală avându-o „experiența personală” a Absolutului; cf. Pr. Prof. Dr. Nicolae Achimescu, India.Religie și filosofie, Ed.Tehnopres, Iași, 2002, p.185-186. Dar cum apare o nouă mișcare în India? „Procesul de formare a unei secte este întotdeauna același: la origine se află o personalitate de excepție (...), care a avut o experiență spirituală ieșită din comun, a cărei intensitate sau originalitate au reținut atenția contemporanilor. Foarte repede, ca de obicei în India, alți oameni se adună în jurul celui pe care-l consideră un Maestru și pe care se străduiesc să-l imite. Dacă însuși Maestrul, sau unul dintre discipolii săi, are darul organizării, secta se formează, mai mult sau mai puțin structurată, după caz”; Jean Varenne în capitolul „L'hindouisme contemporain” din lucrarea Histoire des religions, Ed. Gallimard, 1976, vol.III, p.194, apud Jean-Francois Mayer, Sectele /neconformisme creștine și noi religii/ trad.din franceză, București,1998, p.77.

² Cf. Александр Дворкин, Сектоведение/Тоталитарные секты/, Nijni Novgorod,2002, p.313, 316; însăși Krishna în sanscrită înseamnă „negru”, „întunecat” sau „albastru-închis”, fiind considerat în panteonul sinhilor un demon fioros, iar în mitologiile jainiste și budiste – căpetenia demonilor; ibidem, p.317, nota 1; vezi și N. Achimescu, India..., p.78

Personalitatea voievodului Țării Românești Constantin Brâncoveanu a avut o mare influență în transformările economice, sociale, politice și culturale care au avut loc la sfârșitul sec. al XVIII-lea, făcând din țara sa un important centru diplomatic european, dar și unul de luptă antiotomană. În condițiile decăderii Imperiului Otoman, dar și ale sângeroaselor războaie care angajau imperiile din vecinătatea țării lui, el reușește să se mențină pe scaun între anii 1688-1714, conducând țara „cu adâncă pricepere și înaltă priveghere”, „cu blândețe și răbdare”, izvorâte din înțelepciunea și multa-i bunătate”. Acesta a fost ales domn după moartea unchiului său Șerban Cantacuzino (1688), de către sfatul de obște al țării, care l-a văzut, după cum spune cronicarul Radu Greceanu, „cu daruri vrednice împodobit”.

Pe lângă grija pentru păstrarea liniștii și a hotarelor țării s-a remarcat ca un mare om de cultură, având la curtea domnească cărțurari din apus, dar și prin trimiterea la studii ca bursieri a celor mai buni elevi ai Academiei domnești de la Sfântul Sava, ca Răducanu Cantacuzino, Andronache postelnic, fiul lui Pascale vornicul, etc.

De la curtea domnească nu lipsesc nici fețele bisericești: Dionisie al IV-lea Sirigul, care-l unse ca domn în 1688, patriarhul Dositei al Ierusalimului, care era un fel de „hipermitropolit” al Țării Românești unde domnea „strictul, severul și fanaticul apărător al Ortodoxiei”, după cum îl numea Nicolae Iorga, pe vodă Constantin.

Constantin Vodă Brâncoveanu a avut

SFÂNTUL MARTIR CONSTANTIN BRÂNCOVEANU

o relație deosebită și cu Hrisant Notara, viitorul patriarh al Ierusalimului, care era un prieten al familiei, încă din vremea când era arhimandrit. El a trăit un timp la curtea lui Brâncoveanu fiind profesor fiilor săi. Tot în București, la instalarea lui Antim Ivireanu ca mitropolit, era și patriarhul Alexandriei, Gherasim Palados, împreună cu patriarhul Hrisant Notara. Din 1700 până la 1704 la curtea lui Constantin Vodă este prezent și patriarhul Alexandriei, Atanasie al II-lea, pe care la plecare l-a înzestrat cu tiparnița arăbească de la Snagov.

Pe lângă patriarhii ortodocși, care veneau aduși de multe lipsuri și nevoi mai întâlnim și o serie de mitropoliți și episcopi care îl încurajau pe domnul muntean.

Biserica greacă își găsea refugiul în Tara Românească la curtea darnicului voievod care ajuta popoarele balcanice ca și poporul său în lupta de emancipare națională. Astfel se explică mulțimea donațiilor făcute în bani, moșii, odoare, cărți, tipografii și obiecte bisericești românilor din Transilvania, Patriarhieii Ecumenice, Mănăstirilor din Athos, locurile sfinte de la Ierusalim, de la Muntele Sinai, Patriarhiilor din Antiohia și Alexandria, mănăstirilor și bisericilor de peste Dunăre, din Serbia, Bulgaria, etc.

Prin înființarea Academiei Domnești de la Sfântul Sava în 1694 cu predare în limba greacă, Constantin Brâncoveanu pune bazele învățământului superior în Țara Românească, înzestrând instituția cu cele necesare bunei desfășurări a activității ei. În 1707, prin actul „Rânduia dascălilor”, reorganiza Academia fixând numărul profesorilor, disciplinele de predare, orarul, localul școlii și toate condițiile necesare pentru desfășurarea unui proces modern de învățământ. Această Academie, numită și Academia grecească după limba de predare, corespundea unei Facultăți de filozofie și litere din cadrul Universităților europene. Datorită organizării moderne, Academia se bucura de un mare prestigiu, devenind un far de lumină pentru Țara Românească, dar și în întreg Sud-Estul Europei, fiind prezenți aici și tineri greci, bulgari, sârbi și aromâni. Petru cel Mare trimite, de asemenea, pe Andrei Mihailov și Danilă Vasiliev ca să învețe latina și celelalte științe.

Pe lângă Academie mai funcționau în București școala domnească de slavonie de la Sfântul Gheorghe Vechi, Școala de la Colțea, etc.

Iată de ce vasta și variata sa activitate culturală îi va aduce meritul de „voievod al culturii românești”.

Pe lângă meritele deosebite pe plan cultural, politic, economic se remarcă și ca mare ctitor, dar mai ales prin credința statornică în Hristos pe care l-a mărturisit, cu prețul vieții chiar până la moarte, căzând victimă boierilor dornici de onoruri, perfizi și gata de trădare pentru obținerea lor.

Constantin Brâncoveanu împreună cu fiii și cu vistiernicul Ianache au sfârșit prin a-și închina sufletele curate lui Dumnezeu. În ziua de 15 august 1714, „cu un ceas înainte de amiază”, după 4 ani de grele suferințe, au sfârșit prin decapitare. Încurajându-și fiii, vodă Brâncoveanu le spunea: „fiii mei, fiți curajoși; am pierdut tot ce am avut în această lume; cel puțin să salvăm sufletele noastre și să ne spălăm păcatele cu sângele nostru”, iar atunci când cel mai mic fiu, îngrozit de moartea fraților, vrea să renunțe, îl îmbărbăta astfel: „din sângele nostru n-a fost nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, mai bine să mori de o mie de ori, decât să-ți renegi credința strămoșească pentru a trăi câțiva ani mai mult pe pământ”. Atunci „copilul își puse liniștit gâtul pe tăietor și-i zise călăului: vreau să mor creștin: lovește! Și îi zbură capul”.

După acest sfârșit trupurile lor au fost târate pe străzile Constantinopolului, apoi aruncate în apele Bosforului, iar capetele purtate în prăjini au fost înfipite la prima poartă a seraiului unde au stat trei zile, iar spre seară au fost aruncate și ele în mare.

Pe ascuns, din ce au putut găsi, creștinii au luat „sărmanele rămășițe ale mucenicilor” și le-au înmormântat pe insula Halchi, nu departe de Constantinopol, în Biserica Mănăstirii Maicii Domnului ctitorită de Paleologi în sec. al XV-lea, ajutată cu multe daruri și de domnul martir.

Au mai rămas în viață doamna Maria cu nepoțelul, nora și ginerele care au fost exilați. La întoarcerea în țară în 1720, doamna Maria a adus și osemintele lui Constantin Brâncoveanu, pe care le-a înmormântat în Biserica Sfântul Gheorghe Nou alături de Ion

Mavrocordat.

Deasupra a pus o piatră fără nici o inscripție și a atârnat o candelă din argint, cizelată în stil brâncovenesc, cu o inscripție cu litere mărunte, chirilice: „această candelă ce s-au dat la S(ve)ti Gherghi Cel Nou, luminează unde odihnescu oasele fericitului Domn Io Constantin Brâncoveanu Basarab Voievod și iaste făcută de Doamna Mării Sale Maria; carea și măria Sa nădăjduiește în Domnul, iarăși aici să i se odihnească oasele. Iulie 12 zile 1720”.

Timp de două secole taina inscripției a rămas necunoscută. Abia în 1914 cu ocazia parastasului la mormântul voievodului pentru prima dată în mod oficial și festiv de către Mitropolitul Primat Konon Arămescu Donici (1912-1919), a luat cuvântul marele istoric Nicolae Iorga, care a evocat faptele și credința domnitorului, dezvăluind misterul mormântului fără inscripție deasupra căruia atârna o candelă care sta mărturie de secole despre locul unde odihnesc rămășițele pământești ale domnitorului Țării Românești.

Pentru confirmarea inscripției s-au întreprins săpături arheologice în 9-16 decembrie 1932. S-au aflat osemintele unui bărbat „nu tocmai în vârstă și destul de viguros”, iar „o vertebră cervicală prezenta urmele unei tăieturi”. Acestea au dus la concluzia că sub piatra fără inscripție, cu stema țării, la lumina candelă au stat ascunse osemintele Sfântului martir Constantin.

Puse într-un sicriu sculptat brâncovenesc s-au păstrat timp de un an și jumătate în altarul Bisericii Sfântul Gheorghe Nou, iar în 1934, la 21 mai, cu prilejul Praznicului Sfinților Împărați Constantin și Elena „Biserica a crezut a fi creștinească datorie să reazeze la locul de odihnă scumpele oseminte în cadrul unei slujbe și procesiuni festive, ca toți creștinii să le aducă cuvenita cinstire”.

Și azi Biserica Sfântul Gheorghe Nou este locaș de cinstire și închinare a rugăciunilor noastre către sfinții și bineplăcuții slujitori ai lui Dumnezeu Constantin Brâncoveanu, dar și către Sfântul Ierarh Nicolae ale cărui moaște se află aici.

Dr. Veaceslav Goreanu

550 de ani de la trecerea la cele veșnice a lui Iancu de Hunedoara, apărător al creștinătății

La Hunedoara, la 11 august au demarat manifestările comemorative dedicate împlinirii a 550 de la trecerea la cele veșnice a voievodului Iancu de Hunedoara. Primăria municipiului, împreună cu Episcopia Aradului, a organizat ample manifestări închinare acestui mare voievod, manifestări ce s-au desfășurat pe parcursul a două zile. În memoria lui, la 11 august, la ora 09.00, în fața statuii lui Iancu de Hunedoara din municipiul Hunedoara din municipiul Hunedoara din municipiul Hunedoara a fost depuse coroane de flori. Începând cu ora 10.00, la Castelul uniaților a avut loc un simpozion în care s-a evocat eroul de la Belgrad, pentru că el a murit într-o bătălie, din 1456, împotriva otomanilor. În cadrul acestui simpozion, părintele Ciprian Apetrei, directorul Radio Trinitas, a citit mesajul IPS Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, mesaj trimis cu ocazia acestor manifestări. De asemenea, părintele Ciprian Apetrei a oferit din partea

IPS Mitropolit Daniel un album cu Ștefan cel Mare, care conține și un capitol despre Iancu de Hunedoara. A oferit acest album PS Timotei, episcop al Aradului, directorul Castelului Corvinului, precum și domnului primar al municipiului Hunedoara. În continuare, în capela Castelului Corvinului a avut loc o slujba de pomenire oficiată de către PS Timotei, episcop al Aradului, înconjurat de un sobor de preoți. La această slujbă de pomenire au participat și reprezentanți ai Bisericii Greco-Catolice și ai Bisericii Romano-Catolice. Apoi, s-a mers la Biserica „Sf. Nicolae” din Hunedoara unde a avut loc o slujbă de parastas. La ora 16.00 a avut loc un vernisaj de expoziție filatelice, iar la ora 19.30 a avut loc un concert de muzica medievală.

Iancu de Hunedoara a murit de ciumă, lângă Belgrad, în anul 1456, după ce obținuse o victorie importantă contra otomanilor. Mormântul sau se află la Alba-Iulia.

506 ani de la înzestrarea Mănăstirii Putna cu marea dveră a Răstignirii

Pe data de 10 august s-au împlinit 506 ani de când, în anul 1500, Sf. Ștefan cel Mare, domnul Moldovei (1457-1504), a dăruit Mănăstirii Putna marea dveră a Răstignirii Domnului nostru Iisus Hristos, broderie monumentală de o valoare deosebită. Structurată riguros pe cele două axe ale crucii, cu un fond roșu, compoziția impresionează prin monumentalitatea sa, prin grandoarea solemnă a personajelor, prin afectivitatea lor dureroasă și reținută, exprimată cu o nobilă distincție. În colțurile lucrării sunt portretele votive ale Sf. Ștefan cel Mare și cel al soției sale, Maria Voichița, fiica lui Radu cel Frumos.

180 de ani de la hotărârea ridicării Catedralei mitropolitane din Iași

La data de 8 august 1826, IPS Veniamin Costachi, mitropolitul Moldovei, a hotărât ridicarea actualei Catedrale mitropolitane din Iași, la aceeași dată fiind emis, în acest sens, și decretul domnitorului Ioan Sandu Sturdza, sfințirea ei având loc la 23 aprilie 1887. La Catedrala mitropolitană din Iași, începând cu anul 1889, se afla racla cu cinstitele moaște ale Cuvioasei Parascheva, ocrotitoarea Moldovei. „Maică a bisericilor” și „maică a Patriei” după numirile date ei de către primii ctitori, Catedrala mitropolitană din Iași are trei hramuri: „Sfânta Cuvioasa Parascheva”, „Întâmpinarea Domnului!” și „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe”.

NELINIȘTIT ESTE SUFLETUL NOSTRU PÂNĂ NU SE ÎNTOARCE IARĂȘI LA TINE DOAMNE

LECTII DE CATEHIZARE

Lecția 19(II)

“Și într-unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tată S-a născut mai înainte de toți vecii...”

IISUS HRISTOS MÂNTUITORUL LUMII

Căderea strămoșilor în păcat și începutul răului

Biblia arată începutul răului în domeniul lumii spirituale, al lumii morale; în lumea ingerilor ea notează căderea spiritelor rele, apoi transportă acțiunea răului din sfera suprapământescă, cerească, în lumea pământescă și aici arată locul încolțirii lui în domeniul libertății morale a omului, în înlăturarea liberă a primilor oameni de la destinația, ce li-a arătat-o Ziditorul, în negarea conștiință și liberă a binelui.

Iată această simplă povestire, despre cel mai însemnat eveniment în istorie, cunoscut fiecăruia din copilărie „Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele către femeie: „Dumnezeu a zis el, oare, să nu mâncați roadele din orice pom din rai?” Iar femeia a zis către șarpe: “Roade din pomii raiului putem să mâncăm. Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: „Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!” Atunci șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! Dar Dumnezeu știe, că în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”, De aceea femeia socotind, că rodul pomului e bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat și bărbatului său și a mâncat și el” (Facerea 3, 1-6).

Așa s-a petrecut căderea primilor oameni sub ispita șarpelui sau a diavolului (Apoc. 12, 9; 20, 2). Din punct de vedere exterior căderea consta în călcarea poruncii, dată în rai de Dumnezeu de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului.

Înainte de a intra în explicarea sensului povestirii biblice despre începutul răului, care constă în călcarea poruncii, e necesar să lămurim sensul și însemnătatea acestei porunci.

Porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței avea drept scop dezvoltarea morală a primilor oameni, întărirea voinței lor spre bine, a virtuților oamenilor.

Perfecțiunea spirituală a omului din punct de vedere creștinesc constă în acordarea spiritului omenesc și în special a voinței omului cu voința lui Dumnezeu. Acordarea aceasta poate fi inconștientă și nu liberă, ca, de pildă, la copii; dar poate fi și liberă, conștientă, rațională. Perfecțiunea morală a primilor oameni avea în ea toate trăsăturile perfecțiunii copilărești, ale nevinovăției. Acțiunile bune ale primilor oameni se puteau baza numai pe instinctele bune ale naturii lor nestrucate. Dacă viața lor era în conformitate cu voința lui Dumnezeu, apoi aceasta se explică nu prin faptul, că primii oameni în mod liber și conștient și-au ales o astfel de viață, ci numai prin acțiunea naturii lor nestrucate. Dacă viața lor era în conformitate cu voința lui Dumnezeu, apoi aceasta se explică nu prin faptul, că primii oameni în mod liber și conștient și-au ales o astfel de viață, ci numai prin acțiunea naturii lor nestrucate. Viața aceasta nu era opera hotărârii libere și conștiință a primilor oameni, deci ea nu putea avea o valoare într-adevăr morală, deoarece perfecțiunea se începe doar acolo, unde se trezește în om libertatea, conștiința. Ca ființă rațională și liberă, omul trebuia, singur să-și aleagă calea vieții. Acestui scop foarte bine îi servea prima poruncă. Îndată ce primii oameni au primit porunca de la Dumnezeu, în conștiința lor s-a ivit ideea despre posibilitatea răului, adică, puțința unei alte vieți, pe lângă aceea, ce o cerea Dumnezeu; s-a trezit conștiința „eului”, a libertății, a deosebirii lor de Dumnezeu. Totodată, în conștiința lor s-a ivit ideea despre necesitatea alegerii între voința lor și voința lui Dumnezeu; deoarece însă această alegere nu se putea face fără luptă, fără îndoiele firești, ca orice act al voinței, ei la început au trebuit

să treacă printr-o „ispită” sau „criză”, necesară în viața lor morală, după care putea să urmeze sau întărirea în bine, sau alegerea conștiință a răului. Printr-o asemenea criză trecem și noi la o anumită vârstă a vieții, în anumite condiții favorabile pentru dezvoltarea spirituală.

Dacă porunca din rai și ispita primilor oameni erau necesare pentru trezirea rațiunii conștiente în oameni, a binelui „conștient”, înseamnă că Dumnezeu cere de la oameni tocmai rațiune, știință, și nu-i în contra științei; Dumnezeu este numai contra dobândirii cunoștinței și a dezvoltării rațiunii pe calea experimentală a păcatului prin ajutorul crimei, a nesupunerii lui Dumnezeu și voinței Lui, sau prin călcarea poruncii Lui. Prin urmare, nu cunoașterea se interzice și se pedepsește, ci păcatul, sau calea păcătoasă spre cunoaștere, aleasă de oameni. Astfel că la primii oameni era firesc gândul despre rău, însă nu gândul rău.

Doar și Iisus Hristos, după cum povestește Evanghelia, a suferit ispită, și această ispită n-a lăsat nici o umbră asupra ființei Lui morale.

Pe scurt, esența răului se poate exprima în aceste câteva cuvinte: răul constă: „în dragostea omului față de creatură mai mult, decât față de Creator”; răul este înlocuirea existenței adevărate și a valorilor adevărate reale, care urmează din unirea noastră cu Dumnezeu, izvorul nesecat al bunurilor reale, înlocuirea lor prin năluciri, falsificări și bunuri relative.

Așa dar, răul, prin ființa lui, totdeauna într-o măsură mai mare sau mai mică este preferarea creaturii în locul Creatorului.

Însă din toate creaturile omul, desigur, mai întâi și mai mult se iubește pe sine, apoi și pe celelalte. Dragostea față de om la fel poate primi caracterul de idolatrie, de îndumnezeire ilegală a creaturii. Un asemenea caracter îl pot primi și așa numitele înclinări superioare, de pildă spre artă, spre știință, etc., — către tot ce devine idolul nostru și tinde să-L înlocuiască pe Dumnezeu. După definiția fer. Augustin virtutea este „ordinea în dragoste”. Prin urmare, păcatul sau răul moral este „dezordine în dragoste”. Aceasta-i cea mai scurtă formulă pentru exprimarea învățurii creștine despre esența răului. Într-o astfel de lumină, cu desăvârșire firească, istoria biblică despre cădere este în conformitate cu toate legile psihologiei și nu poate face impresia unei povești sau a unui mit, ci trebuie să fie considerată ca istorie adevărată.

Cum am putea înțelege ce s-a petrecut, reieșind din mentalitatea omului secolului XXI l-ea?

După cum ne amintim Dumnezeu i-a spus lui Adam: „Din toți pomii din rai poți mânca, iar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca, vei muri” (Facerea 2, 16-17).

Dacă luăm în considerație că binele și răul sunt extremitățile unei axe valorice sau axiologice putem spune că Dumnezeu, pentru acel moment a interzis oamenilor să cunoască tot (a ști binele și răul înseamnă a ști tot), pentru faptul că omul putea folosi unele cunoștințe în dauna sa deoarece după cum am văzut mai înainte era cu mintea copilărească.

Dar sub îndemnul diavolului omul a dobândit aceste cunoștințe, ba mai mult le-a și folosit și ca rezultat al acestui fapt în univers s-a produs o catastrofă, care a stricat natura lucrurilor și în primul rând natura omului, fiind supusă degradării morale, intelectuale, bolilor și morții.

Ca efect al acestei catastrofe omul vede că e gol, apare rușinea (au cusut din frunze de smochin și și-au făcut acoperămintă” (Facerea 3,7), apoi auzind glasul Domnului „s-au ascuns Adam și femeia lui de la fața Domnului Dumnezeu printre pomii raiului” (Facerea 3,8), o dovadă a slăbirii calităților intelectuale, sau a rațiunii omului, care până la căderea în păcat știa că de Dumnezeu nu te poți ascunde, căci este omniprezent. Despre o nouă cădere morală a primilor oameni vedem că la întrebarea lui Dumnezeu „Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?” (Facerea 3,11), Adam dă vina pe femeie, sau chiar pe Dumnezeu “femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și mi-am mâncat” (Facerea 3,12), iar femeia dă vina pe diavol: „șarpele m-a amăgit și eu am mâncat” (Facerea 3, 13).

De fapt prin întrebările puse Dumnezeu le mai dă o șansă oamenilor să se îndrepte recunoscând că au greșit, însă oamenii au ratat șansa.

Consecințele acelei catastrofe cosmice care a avut loc la începutul istoriei omenirii se transmit urmașilor lui Adam prin așa numitul păcat strămoșesc.

Dar Dumnezeu nu l-a lăsat pe om fără speranță la o însănătoșire, sau mântuire.

Încă în Rai Dumnezeu adresându-se șarpelui spune: „Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul...” (Facerea 3,15).

Ca să se poată împlini aceasta, Dumnezeu i-a scos din grădina cea din Eden pe Adam și Eva „și a pus heruvimi și sabie de flacăra vălvăitoare, să păzească drumul către pomul vieții (Facerea 3,24).

De ce a fost alungat omul din rai. Să fie asta a doua pedeapsă pentru păcat?

Desigur că nu! Răspunsul îl avem în cuvintele Domnului: „Iată Adam s-a făcut ca unul dintre noi cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!...” (Facerea 3,22).

Prin scoaterea, sau alungarea din rai nu s-a urmărit o pedeapsă ci s-a luat o măsură preventivă de a-l feri pe om de un pas și mai strășnic pe care putea să-l facă, să nu guste cumva din pomul vieții veșnice în starea sa bolnavă, căzută, stricată. Pentru că în cazul acesta omul n-ar mai fi putut salvat, sau mântuit.

Deci ceea ce numim noi păcat strămoșesc nu este de natură juridică ci de natură ontologică (adică ceea ce ține de ființa sau firea noastră omenească).

Și iată de această boală omul trebuia vindecat sau mântuit.

Omul nu se poate vindeca pe sine, deoarece nu el s-a creat cu propria putere, de aceea nici nu-și poate reface natura. Nici Dumnezeu fără voia omului nu poate să-l mântuiască, căci ar încălca libertatea voinței omenești. De aceea natura umană trebuia să fie refăcută într-o persoană care ar fi și Om și Dumnezeu. Neascultarea lui Adam a fost reparată de ascultarea și moartea Noului Adam, Fiul lui Dumnezeu Întrupat - Iisus Hristos, care a avut puterea deplină de a ajunge la țelul urmărit, la mântuire, putere de ridicare ființială, ontologică, a firii umane din stricăciune și moarte.

Ce este mântuirea?

Astfel că la întrebarea ce este mântuirea și cum s-a realizat ea, am putea spune că MÂNTUIREA [gr. solida, lat. salus-utis =

mântuire, eliberare, vindecare] este actul în care Dumnezeu, prin întruparea, moartea și învierea Fiului Său, restabilește omul în starea de comuniune personală cu El, dându-i acestuia gemenele unei vieți veșnice, noi: “Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este întru Fiul Său” (I In 5, 11).

Mântuirea vine de la Dumnezeu nu de la oameni, de aceea El însuși Se întrupează (In 3, 13) “pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire”, ca o irumpere a iubirii Sale față de om: “Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său cel Unul — Născut L — a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (In 3, 16). Mântuirea a fost pregătită în Vechiul Testament în «multe feluri și în multe chipuri» (Ies. 3, 7—8; Is. 7, 14), figura lui Mesia — Mântuitorul fiind anunțată la “plinirea vremii” (Mt. 1, 21; Lc. 2, 11): “Mai înainte rânduindu-ne, în a Sa iubire, să ne înfieze, prin Iisus Hristos, după buna plăcere a voii Sale” (Ef. 1, 5). Vocabularul soteriologic al Noului Testament cuprinde o mulțime de noțiuni, parabole și narațiuni care indică diversitatea de aspecte și latitudini ale mântuirii. Toate acestea converg spre evenimentul central al istoriei mântuirii: suferința, moartea și învierea lui Hristos, întreaga istorie a mântuirii este concentrată în Jertfa Fiului: “în aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (I In 4,10).

Părinții răsăriteni scot în evidență faptul că mântuirea este un act pornit din “filantropia” (iubirea de oameni) divină, care constă nu numai în vindecarea naturii umane și restabilirea ei în starea de la început, ci și în revărsarea în noi a vieții care este în Dumnezeu.

Ca eveniment, mântuirea corespunde cu răscumpărarea: căzuți în robia păcatului, aderând la ispita dușmanului lui Dumnezeu, urmașii lui Adam au fost răscumpărați, iar “zapisul” — contractul, sau “pactul” cu diavolul — a fost distrus prin preluarea păcatului de către Iisus, pe seama Sa. Se vorbește deci despre răscumpărare, ca eveniment plenar în viața post-adamică. Plata păcatului fiind moartea, Hristos a suferit pe nedrept moartea și “cu moartea pre moarte a călcat”, izbăvindu-și urmașii de datoria contractată cu forțele răului. Dumnezeu a rânduit ca în Iisus Hristos firea umană, trecând prin eforturi morale corespunzătoare, prin suferință și moarte, sub conducerea divină a Dumnezeu-Omului, a putut ajunge la ridicarea ei din stricăciune și din moarte, la îndumnezeirea ei în Iisus Hristos, îndumnezeire actuală a firii din El și virtuală sau potențială în cei ce se unesc cu El.

De aceea Mântuirea nu este doar un act de reparație, de restaurare sau numai de răscumpărare, ci o irupție în viața omului a lui Dumnezeu însuși. “Acela care ne — a iubit” (Rom. 8, 36), “Care pe însuși Fiul Său nu L-a cruțat, ci L-a dat morții, pentru noi toți” ne-a dat toate împreună cu El (Rom. 8, 32). Părinții pun mântuirea în termeni de “pliroforia”, de iradiere a plenitudinii lui Dumnezeu în viața noastră: “nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2, 20). Ei nu ezită să pună semnul de egalitate între “soteria” (mântuire) și “theosis” (îndumnezeire). Teologia din ultima vreme, lăsând pe plan secundar aspectul de răscumpărare sau de justificare, și — a concentrat atenția asupra aspectului ontologic al mântuirii, acela de îndumnezeire.

Prin întruparea, patimile, moartea și învierea Sa, Hristos ne-a mântuit obiectiv pe toți, scoțându-ne din rău. Iar dacă ne unim voluntar cu El, ne mântuiește și subiectiv, personal, pe toți, ducându-ne acolo unde se duce El prin înălțare.

Iată măreția împărtășirii noastre cu Hristos Mântuitorul!

Nicolae FUȘTEI

Conferință Anuală Ortodoxă pentru Misiune și Evanghelizare

În localitatea Colorado Springs, SUA, va avea loc în perioada 1-4 septembrie a.c., Conferința Anuală Ortodoxă pentru Misiune și Evanghelizare, în cadrul căreia va fi dezbătută tema „Ce putem face mai mult pentru a aduce America la Ortodoxie”? Dintre participanții la acest eveniment amintim pe

mitropolitul Isaia de Denver, care va susține o prelegere despre „Evanghelizarea și a doua Venire a Domnului Iisus Hristos”. Această întâlnire este o oportunitate pentru cler și laici de a afla mai multe despre credința creștină și despre cum trebuie propovăduită credința.

Reconstrucția obiectivelor ortodoxe din Kosovo va începe în următoarele săptămâni

Prima fază următoarele săptămâni, de reconstrucție a anunțat Consiliul obiectivelor creștine Europei. Comisia din Kosovo va începe în pentru reconstrucția

monumentelor distruse ce fac parte din moștenirea sârbă ortodoxă din Kosovo a analizat ofertele pentru prima fază a lucrărilor de la Biserica „Sf. Gheorghe” din Prizren, Biserica „Sf. Nicolae” din Pristina și Mănăstirea “Devic” din Srbica. Comisia intenționează reconstrucția a 34 de obiective religioase distruse sau avariate în timpul atacurilor albanezilor kosovari asupra sârbilor, locuințelor și bisericilor lor din Kosovo-Metohia în martie 2004.

Ruinele mănăstirii “Devic” din Srbica

Credincioșii ortodocși sunt invitați să evite concertele Madonnei, de la Moscova

Vedeta americană Madonna „are nevoie de asistență spirituală”, iar credincioșii ortodocși sunt invitați să evite concertele ei din Moscova, informează catholica.ro. „Nu este primul an în care această doamnă amesteca melodiile despre pasiuni umane cu simbolurile creștine - cruci, statui ale Fecioarei, mătânii și acum auto-crucificare. Mi se pare că prin acest interes pentru simbolismul creștin, un interes mai mult decât straniu, cântăreața caută să-și justifice propriile patimi și să-și rezolve propriile probleme”. Nu este întâmplător faptul că, fiind o

persoană care spiritual nu-și găsește odihna, ea a trecut de la catholicism la entuziasmul pentru Cabala, și nu cred că aceasta va fi ultima stație în itinerarul ei spiritual. Astfel că folosirea crucii nu este un simplu artificiu artistic, deși cu siguranță se număra printre motive. Este însă și un indiciu al unor probleme spirituale ale unei persoane. Tot ce poate face un creștin ortodox pentru o astfel de persoană este să-i dea sfaturi de natură spirituală”, a afirmat pr. Vsevolod Chaplin, conducătorul Departamentului pentru Relațiile Externe ale Patriarhiei Moscovei.

Colectivul redacției “Curierul Ortodox”, aduce la cunoștință că după o boală grea și nemiloasă a trecut în lumea celor drepi preteasa Valentina Ciobanu, mama secretarului responsabil al publicației “Curierul Ortodox”, prot. Vasile Ciobanu.

Aducem sincere condoleanțe rudelor răposatei. Dumnezeu s-o odihnească în lumea celor drepi.

Rusia ortodoxă refuză modelul democrației occidentale

Biserica Ortodoxă Rusă a menționat faptul că nu dorește ca Rusia să copieze modelul democrației occidentale. „Scopul oricărei democrații este de a armoniza interese variate. Fiecare țară trebuie să urmeze un drum democratic, o cale potrivită specificului său” a afirmat mitropolitul Kirill de Smolensk și Kaliningrad, președintele Departamentului de Relații Externe al Bisericii

Ortodoxe Ruse, într-un interviu acordat cotidianului „Komosomolskaya Pravda”. De asemenea, ÎPS Sa a afirmat că „în mod regretabil Rusia a fost sfătuită să nu ia în considerare specificul ei ci să urmeze modelul altor țări de preferat al SUA. Noi susținem că istoria, cultura și tradițiile noastre sunt diferite. Noi, în Rusia, în mod frecvent, asociem democrația cu o invazie ideologică din Vest”.

Germanii se pronunță în favoarea educației creștine

Marea majoritate a germanilor se pronunță în favoarea educației religioase în școli, informează novopress.info. Acest lucru este demonstrat de un sondaj efectuat de către „Identity Foundation” în colaborare cu catedra de sociologie a Universității Hohenheim din Stuttgart. Astfel, 57% din respondenți consideră că educația religioasă este foarte folositoare pentru copii, în plus,

părinții vor avea posibilitatea și ei să învețe rugăciuni. Studiul arată că circa 2/3 din germani sunt interesați de problemele morale și religioase și doar 20% se consideră ate. Fiecare al treilea este convins că principiile creștine trebuie să joace un rol important în activitățile economice ale țării, iar fiecare al cincilea consideră că religia poate ajuta în cariera profesională.

Ciocniri violente între creștini și polițiști, în China

Nouăzeci de romano-catolici arestați în Hebei. Autoritățile provinciei chineze Hebei au arestat peste 90 de membri ai Bisericii Catolice “clandestine”, inclusiv pe Episcopul Yao Liang. Episcopul Yao, care conduce Dieceza de Xiwanzi, a fost arestat la 30 iulie, după ce în luna martie a acestui an a mai fost arestat o dată. Un preot al aceleiași Dieceze, pr. Li Huisheng, a fost arestat la

1 august. Când credincioșii catolici au protestat și au cerut să afle unde sunt Episcopul și preotul, miliția a mobilizat 500 de cadre arestând la 2 august 90 de membri ai Bisericii Catolice nerecunoscute de guvern.

Conform Fundației Kung, doi bărbați au fost spitalizați după raid, iar o femeie a pierdut sarcina. Majoritatea laicilor romano-catolici arestați au fost eliberați: 20 sunt însă în continuare

deținuți de comuniști.

Provincia Hebei, dimprejurul Beijingului, are o puternică Biserică Catolică “clandestină”, forțele comuniste efectuând frecvent raiduri și arestări pentru intimidarea și descurajarea credincioșilor.

Există și o Biserică Catolică acceptată de guvernul chinez, în care Episcopii nu sunt numiți de Papă ci de Asociația Patriotică Catolică.

Ortodocșii și catolicii, uniți în apărarea mediului

Papa Benedict al XVI-lea a trimis un mesaj celui de-al VI-lea simpozion “Religia, știința și mediul”, organizat de Patriarhul ecumenic Bartolomeu I, încurajându-i în textul său pe creștini să colaboreze pentru protecția mediului înconjurător. Evenimentul amintit se desfășoară în regiunea nordică a Amazonului, în Manaus, Brazilia, tema în acest an fiind “Amazonul: izvor al vieții”.

Există “obiective practice și obiectivul supraviețuirii omului, care pot și trebuie să îi unească pe toți oamenii de bună voină”. Referindu-se la sarcina protejării mediului, Sfântul Părinte a amintit de angajamentul comun al catolicilor și ortodocșilor, “un exemplu al acelei colaborări” pe care ei trebuie “să o caute cu constanță pentru a răspunde chemării la a da mărturie comună”.

Pentru aceasta “toți creștinii trebuie să

cultive deschiderea în spirit care este dictată de iubire și care își are rădăcinile în credință. Astfel ei vor putea să dea împreună lumii o mărturie credibilă despre responsabilitatea pe care o avem privitor la protejarea Creației”. Conform Radio Vatican, Patriarhul Bartolomeu a apreciat cuvintele Papei și i-a anunțat pe participanții la simpozion de vizita papală pe care o va primi în noiembrie. Participanții vor avea ocazia în aceste zile să viziteze comunitățile locale, să cunoască realitatea de acolo și să se întâlnească cu specialiști din regiune.

Simpozioanele anterioare s-au ținut în vapoare ce navigau pe Marea Egee (1995), Marea Neagră (1995), Adriatică (2002), Baltică (2003) și pe Dunăre (1999). Organizator principal este organizația non-guvernamentală “Religia, știința și mediul”, ținând de Biserica Ortodoxă.

Stimați cititori! Nu uitați să vă abonați la “Curierul Ortodox” pe a doua jumătate a anului 2006

MATERIALELE PUBLICE REFLECTĂ DOAR OPINIA AUTORILOR ȘI GRADUL LOR DE DOCUMENTARE

Stimați cititori, dacă ați citit ziarul și nu doriți să-l păstrați, transmiteți-l la alți cititori, dar vă rugăm să nu-l folosiți pentru necesități auxiliare

curierul ortodox
Publicație
în limba română
Indice de abinare: 22034

Adresa redacției:
“Curierul Ortodox”, Bd. Traian, 3/1
MD-2060
Moldova (Rep)
Tel. 77-25-33; 77-24-44

REDAȚIA
Dr. Nicolae FUȘTEI - redactor șef,
Prot. Vasile CIOBANU - secretar responsabil,
Preot Dumitru Tolico - redactor tehnic

Tipografia “Prag”
str. Spicului 94,
Chișinău
Tirajul: 1100
Comanda: 1303